

TROLLMANDEN PIAU-LU ELLER DRAGETANDEN.

(Kinesisk eventyr.)

«Kom hit mænd og kvinder fra Tsching-tau, kom og hør! Den usle og uværdige person som kjeder dere alle er den elendige trollmand som gaar under navnet Piau-lu. Alt hvad dere ønsker kan han skaffe. Han har tryllemidler som kan gjøre ende paa trætter, midler som kan gjøre den dummeste til en lærd mand, hvis en i deres familie er myrdet, saa kjender han det trylleord som kan opdage morderen. Bare si hvad som feiler dere, den usle trollmand som nu snakker til dere, kan opfylde alle ønsker, for overalt kjender de Piau-lu, han som eier den berømte og vidunderlige dragetand. En masse mennesker hadde samlet sig om det stillas Piau-lu hadde reist op, og nu lo de og moret sig. Mandarinene saa haanlig paa ham, mængden stirret med aapen mund paa denne merkelige mand som gik høi og stolt frem og tilbake paa sin forhøining i en dragt som skinneth i mange glimrende farver. «Ædle og vellærde trollmand,» sa en mandarin som hette Ve-schang-tse, «hvad er en dragetand?»

«Er det mulig,» spurte Piau-lu, «at ikke mandarinene Ve-schang-tse vet hvad en dragetand er for noget?»

«Naturligvis vet jeg det,» sa mandarinene som ikke

vilde være den uvidende, «men jeg vilde bare du skulde forklare hvad det var. Det var det jeg vilde.»

«Jeg tænkte nok at du maatte vite det,» sa Piau-lu, «og din ædle befaling skal bli adlydt. Dere vet alle,» sa han og henvendte sig til folkene, at der findes tre store og mægtige drager i verden. Det er Lung eller luftens drage, Li, sjøens drage og Kiau, sumpenes drage. Alle disse drager er kloke, sterke og skrekkelige. De har en merkelig skikkelse og kan paata sig hvilkensomhelst anden. Hør nu hvad der hændte. Før flere maaneder siden, dengang kornet endnu stod i aks, hadde jeg en barberforretning i den lille by Siho, og da jeg en morgen sat og ventet paa kunder, hørte jeg en sterk støy av tamtam, og en fyrstelig bærestol holdt utenfor døren min. Jeg skyndte mig at hilse ærbødig paa ham som kom, men før jeg kom helt ut paa gatten, kom en prægtig klædd mandarin ut av bærestolen. Paa luen hans var der en sten som hadde en farve jeg aldrig har set før, og tre fjærer av en ukjent fugl var der ogsaa paa den. Han holdt haanden op til kindet og gik med stolte trin ind i mit hus. Jeg visste ikke hvordan jeg skulde tiltale ham, for jeg var ikke sikker paa hvad rang han hadde. Men han sa med stolt stemme: «Er jeg ikke i barbererens Piau-lus hus,» og naar han snakket lød det som lyden av kobbertrommer mellem bjergene. «Den ringe og usle person som du taler om staar for dig,» svarte jeg og bøiet mig saa dypt jeg kunde. «Godt, godt,» sa han og satte sig i min operationsstol, «Piau-lu, jeg har tandpine.» «Ønsker din herlighet,» sa jeg, «at jeg skal lindre din ædle og ophøiede smerte.» «Du maa trække tanden ut paa mig,» sa han, «men ve dig hvis du ikke træffer den rette!» «Aa, det

er altfor stor ære,» sa jeg, «men mit avskyelige og sletførte instrument skal trække din herlighets skjønne tand ut med den største hurtighet.» Jeg tok tangen og opiumsflasken og aapnet munden paa den fremmede. Men da var det som hjertet skulde synke ned i maven paa mig. Tangen hadde faldt ned, hvis den ikke var blit hængende i mit vide ærme. Mandarinens mund var fuld av ild. Naar han pustet, rullet en klar lue op og ned i strupen paa ham. Gummene glødet som smeltet kobber, og tungen hans saa ut som en stekepande som har ligget i ilden i fjorten dager. Men det jeg blev mest ræd for var tændene hans. Det var lange slangetænder som krummet sig indover og saa ut som de var av krystal, og fra midten av dem hoppet smaa ildtunger op og ned. «Din sendrægtige barber,» skrek han, mens jeg stod skjelvende foran ham, «skynd dig, ellers lar jeg dig sprætte op efter længden og steke i solen.» «O herre,» ropte jeg, «jeg er ræd for at mine tænger ikke er sterke nok.» — «Slave», ropte han med tordenstemme, gjør straks hvad jeg ønsker, eller du skal aldrig mer se maanen staa op.» Da jeg skjønnte at jeg i ethvert tilfælde kom til at miste livet, kunde jeg likesaa godt forsøke det. Jeg faldt over den første den bedste tand jeg fik tak i, knep til og begyndte av alle kræfter at hale i krystalhuggtanden. Mandarinen brølte som en okse fra Tibet. Luene rullet i en slik masse ut av strupen paa ham, at jeg trodde de maatte svi av øienbrynene paa mig. To av følget og de fire bærere holdt mig om livet og hjalp mig at trække, og slik slet og rev vi i tre, fire minutter, til det smaldt som 9999 raketter. Vi faldt paa gulvet allesammen saa lange vi var, men den skinnende kry-

staltand sat i tangen. Da jeg reiste mig op fra gulvet, smilte mandarinen fornøiet og skrek: «Piau-lu, det var din lykke, du har skaffet mig av med tandpinen. Hadde du tat feil, var du omkommet, for jeg er dragen Lung som hersker over luften, og jeg er likesaa mægtig som jeg er kyndig i trolldom. Ta den tand som du har trukket ut av munden paa mig, det skal være din løn, i den vil du finde et tryllemiddel som du kan gjøre undergjerninger ved. Lev i fred!» Da han sa dette pustet han en hel sky av ild og røk ut av strupen, saa hele min bolig blev opfyldt av det. Ilden blændet mig, og røken holdt paa at kvæle mig, men da jeg kom til mig selv igjen, var dragen Lung og de fire bærere borte, og jeg visste ikke hverken hvor eller hvorledes de var forsvundet. Slik gik det til at den ringe og dumme mand som her staar for dere kom i besiddelse av den vidunderlige dragetand, hvormed han kan gjøre mirakler.»

Denne historie som blev fortalt med mange haandbevægelser og en tungefærdighet som næsten var overnaturlig, gjorde stor virkning paa mængden. En liten, elendig skrædder, Hang-pau, som alle visste skyldte en masse penge, sa han gjerne vilde eie dragetanden, saa han kunde faa betalt sin gjæld. Mandarinene smilte foragtelig, det var bare Ve-schang-tse som syntes det kunne være umaken værd at snakke med trollmanden.

«Høitærede trollmand,» sa han, «din historie er vidunderlig; at faa besøk av dragen Lung maa være høist glædelig. Jeg tviler ikke paa din fortælling, og jeg er sikker paa at forsamlingen gjerne vil se nogen eksempler paa dragetandens tryllemagt.»

Mængden var naturligvis enige i det og trængte

sig frem til stillaset hvor Piau-lu stod, og ropte alle-sammen: «Den ophøiede mandarin taler viselig! Vi vil se noget!»

Trollmanden blev slet ikke forlegen. De smaa sorte øinene hans blinket som kjernene i en vandmelon, da han stolt saa sig om.

«Er det nogen av dere som vil se et mirakel, saa si bare fra hvad for et dere ønsker,» sa han vigtig.

«Jeg vil gjerne at al gjælden min skal bli betalt,» hvisket den lille skrædderen.

«O, Hang-pau,» ropte trollmanden. «Jeg kan ikke gaa omkring og betale din gjæld. Gaa hjem, sæt dig i verkstedet dit, arbeid flittig, drik ikke mere vin, saa blir nok gjælden din betalt; for arbeide er den drage-tand som gjør mirakler blandt dovne skræddere.» Folkene lo høit; for alle visste at Hang-pau ofte drak sig fuld og var mere paa gaten end paa verkstedet.

«Kanske nogen gjerne vil bli omskapt til en kamel?» spurte Piau-lu, «bare si fra og et skjønnere dyr skal ikke findes i hele Tibet.» Men der var ingen som hadde lyst til det, rimeligvis fordi det var saa varmt, og kamelen maa bære saa tungt.

«Kanske jeg skal gjøre hele forsamlingen til glen-ter? Eller kanske dere har lyst til at se hele Tung-sjøen komme ind i byen som en vandmelon som gaar istykker og oversvømmer alt?»

«Men da drukner vi jo allesammen!» skrek Hang-pau. «Det er sandt,» svarte Piau-lu, «men saa behøver du jo ikke være ræd for gjælden din mere.» Dermed gav han den lille skrædderen et støt med den lange armen sin, saa den stakkaren trodde han vilde rive ham i stykker og gjøre ham til et frygtelig dyr.

«Nu vel, da ingen vil være hverken glenter eller kameler, saa faar jeg finde paa et under selv,» sa trollmanden. Han gik ned fra stillaset, ned paa gaten og tok med sig en liten trebent stol av bambusrør.

Alle trak sig ræd undav, da han nærmet sig, selv Ve-schang-tse saa litt ræd ut. Piau-lu satte stolen paa jorden og steg oppaa den. «Vakre og velgjorte bambusstol,» ropte han, løftet armene i veiret og viste frem noget han hadde i haanden. Det lignet en polert jaspissten. Trollmanden Piau-lu ber dig i dragetandens navn, voks øieblikkelig høit i veiret!»

Og stoen begyndte virkelig at vokse saa aile saa det. De tre benene strakte sig i veiret og hævet Piau-lu høit op i luften, mens han bøiet og bukket sig for folkene som stod og maapte.

«O, hvor deilig!» ropte han. «Luften her oppe er saa ren. Vinden bringer mig duft fra tebusker, og jeg kan se det sted hvor jord og himmel støter sammen.

Jeg kan høre trommene i Peking, og jeg kan høre oksene i Tibet brøle. Hvem vil ikke gjerne ha en pen, liten bambusstol som kan vokse slik!»

Nu var Piau-lu kommet forfærdelig høit. Benene paa stolen saa ut som silketraader, saa tynde var de i forhold til høiden. Folkene begyndte at bli ræd for trollmanden. «Men vil han ikke stanse, da,» ropte en mandarin som hette Lin.

«Jovist,» sa Piau-lu høit oppe fra, «nu skal jeg straks stanse. Vakre lille stol, den stakkars trollmand ber dig holde op at vokse; men han ber dig ogsaa om at gi den vakre forsamling dernede noget til gjengjæld.»

Stolen holdt straks op at strække sine tynde ben; men med det samme hændte der noget med den som

satte folkene i endda større forundring. De tre benene nærmet sig fort til hverandre, og før øiet kunde se hvordan det gik for sig hadde de paa en hemmelighetsfuld og uforklarlig maate dreiet sig sammen til en traad; men stolen faldt ikke allikevel. Stilken blev nu tykkere og tykkere, og om det glatte bambusrøret begyndte det at lægge sig en ujevn bark. Ovenfra hørtes en svak raslende lyd, og da folkene merket det og saa op, saa de, istedenfor det flate rørsættet som Piau-lu var gaat op paa, en mængde grønt, næsten et helt krat, og derfra kom der frem lange, spidse silkeagtige blader, lysegrønne og fint formede. Men hvor var Piau-lu? Nogen syntes de saa spidsen av luen hans og de skøieragtige øinene i den grønne bladkronen paa det merkelige træet. Men de fik snart andet at tænke paa; for med én gang kom der dalende ned paa dem som en haglskur en masse kjøttagtige røde frugter. De kom fra træet. Nu blev det naturligvis slagsmaal om frugtene, selv mandarinene var med, og de kjendte snart at de vidunderlige frugter, hvis make de aldrig hadde set, hadde en deilig søt smak. «Det er rigtig,» ropte en klingende stemme, mens de alle slos om frugtene, «spis frugten mens den er frisk og drik teen, mens den er fin; for solen tørrer, og kulden gjør seig, og de deiligste plommer varer bare en dag.» Alle saa i veiret, og nu gik igjen Piau-lu op og ned paa stillaset og viftet sig med en stor, grøn vifte. Mens folkene endnu stod og forundret sig, hørtes et skrik fra enden av gaten, og en lang tynd mand i en grov, blaa frakke, kom sættende i rasende fart. «Hvor er plommene mine tyvepak!» ropte han aldeles andpusten av hastverk. «Aa, jeg er ødelagt! Min kone maa sulte, og sønnene

mine kommer ikke til at arve andet end tomme kurver! Hvor er plommene mine!»

«Hvem er det som vover at tale i en slik tone?» spurte mandarinen Lin med stolt stemme. Da manden saa mandarinen, blev han straks ydmyg og bøiet sig til jorden.

«Ak, min herre,» sa han, «jeg er en fattig frugthandler som heter Li-ho. Jeg har butikken min her i nærheten, og jeg stod netop og solgte frugt til nogen kunder, da løftet pludselig alle plommene mine sig op av kurvene, akkurat som de hadde vinger, og fløi i alle retninger op i luften og over hustakene. Jeg trodde det var onde aander som drev sit spil med mig, jeg rendte efter plommene og haabet at faa tak i dem og — hei! Der er jo plommene mine,» han gjorde et sprang efter nogen av de røde fruktene som skrædder Hang-pau holdt i haanden for at ta med hjem til konen sin.

«Dine plommer?» skrek Hang-pau og forsvarte sin eiendom. «Har du nogengang set slike plommer?»

«Denne manden maa være gal,» sa Piau-lu alvorlig, «han gjemmer plommene sine, og saa tror han de har fløiet bort. La én ta og riste frakken hans rigtig dygtig!»

En mand som stod ved siden av frugthandleren tok i den lange blaa frakken og ristet av alle kræfter. Da faldt der ut tusener av de deiligste plommer, akkurat som fra et træ i høstvinden. Med det samme kom der ogsaa et sterkt vindstøt, og en støvsky steg like op til toppen av det underlige træet, som endda rørte de lange silkebladene sine over toppen av hustakene. En stund var det som om alle var blit blinde, og da støvet hadde lagt sig, og folk igjen kunde bruke øinene, var

træet borte, og der var ikke andet end en liten bambusstol som vinden drev bortover gaten. Den stakkars frugthandleren Li-ho stod aldeles fortapt og saa paa alle plommene sine som han stod til knæs i.

Mandarinen vendte sig til ham og sa: «La os ikke høre flere narrestreker av dig Li-ho, ellers faar du tyve stokkeslag.»

«Samle dine plommer sammen Li-ho,» sa Piau-lu venlig, «og naar du kommer hjem, saa tænk over det at det ikke altid nytter at løpe med aapen mund og lete efter det en har mistet.»
